

РЕШЕНИЕ

№ 1149

гр. София, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 24.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4817** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22221120001130-091-001/01.12.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 408/17.03.2021 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира писмени доказателства и заключение на съдебносчетоводна експертиза; представил е допълнително „писмени бележки“; не претендира възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като счита за неопровергани заключенията на издателите на ревизионния акт, и тези, изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“ - С.. Заявява искане за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за отмяна на ревизионния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното.

Ревизията е първа за процесните данъчни периоди по ЗДДС –м.м 02, 04 - 07, 10, 11,12.2018 г.; м.м. 02 – 06, 08, 09, 10.2019 г. Възложена е с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед. Съставен е ревизионен доклад (л. 45 от делото), срещу който е подадено възражение. Възражението е уважено частично (стр.

3, стр. 4 от РА, л.л. 31, 32 от делото) от издателите на процесния РА № Р-22221120001130-091-001/01.12.2020 г., като е признато право на приспадане на данъчен кредит по отделни фактури, иначе отречено с РД.

С ревизионния акт са начислени допълнително задължения по Закона за данък върху добавената стойност, за данъчните периоди м.м 02, 04, 05, 06, 07, 10, 11, 12.2018 г.; м.м. 02 – 06, 08, 09, 10.2019 г., в общ размер на 158 993, 30 лева, заедно със съответните лихви, във връзка със следните данъчни фактури: 19 броя, издадени от [фирма], ДДС на обща стойност 60 110, 84 лв., включени в дневниците за покупки на ревизираното лице, в данъчните периоди м.м. 05, 06, 08, 09, 10.2019 г.; 13 броя, издадени от [фирма], с начислен ДДС общо 40 466,73 лв., включени в дневниците за покупки в данъчните периоди м.м. 02, 05, 06.2018 г.; м.м. 04, 10.2019 г.; 6 броя от [фирма] с начислен ДДС общо 58 215, 73 лв., за данъчните периоди м.м. 10, 11, 12.2018 г.; м.м. 02, 03.2019 г.

Процесуалните действия на ревизиращите органи са описани подробно в доклада и са възприети частично от издателите на ревизионния акт, като са обсъдени детайлно и от решаващия административен орган. Ответникът, в производството по Глава осемнадесета ДОПК е мотивирал извод за законосъобразност и обосноваост на оспорения ревизионен акт.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, а решението на ответника - Решение № 408/17.03.2021 г. е валидно. С жалбата се твърди незаконосъобразност на ревизионния акт, като се счита, че са представени всички документи, необходими, за да бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит.

През ревизираните периоди [фирма] е извършвало само облагаеми доставки с място на изпълнение – територията на страната и с предмет „продажба на строителни материали и услуги – СМР“. СМР е извършвало, както в качеството на посредник между възложител и подизпълнители за различни обекти (описани в РД), така и на обекти, за които се твърди да са собствени, но това твърдение не е било доказано със съответните документи за собственост.

1. Относно 17 фактури, издадени от името на [фирма], касаещи обектите, изградени в местността „Горни С.“, за които се твърди, че са собственост на [фирма].

Управителят на ревизираното дружество е представил: скици на поземлени имоти (зеделска земя), придобити от дружеството на 27.11.2018 г.; геодезическо заснемане на постройки в [населено място], разположени в имот № 68134.1111.357, за който не са предоставени данни за собственост; отговор от 18.08.2017 г., от Столична община до М. А. (съпруга на управителя), във връзка със същия имот, с указание да представи мотивирано предложение за застрояване, тъй като за [улица]нямало действаща улична регулация; отговор от кмета на Район „К. поляна“ до Т. А., от 14.06.2017 г., че не е нужно разрешение за изграждане на подпорна стена; обявление от 09.03.2018 г., с което Район „К. поляна“ разрешава изработване на проект за подробен устройствен план за поземления имот, идентифициран по – горе. В писмени обяснения са изложени следните факти и обстоятелства: „дружеството притежава три имота с предназначение за търговски обекти, пряко свързани с основната дейност - търговия със строителни материали; имотът, граничещ с [улица] се ползва като база за строителни материали, с изградени магазин -железария, дървен навес, офис -помещение, складово помещение и пр.; в имота с №68134.1113.139 са изградени две къщи, с цел отдаване под наем, за което се издават надлежно фактури; в имот с №

6813.1113.138 има изградена къща за преотдаване под наем; в имотите са изградени подпорна стена, профилна ограда, насипи и други, с цел укрепването от водите на р. Стубела. Ревизиращите органи обаче констатирани, че: според ГФО на дружеството за ревизирания период и от представените оборотни ведомости (месечни за 2017 г., годишна за 2018 г. и с натрупване към 31.10.2019 г.) липсва счетоводна информация за изградените къщи. С оглед на това е прието, че дори да са изградени, не са заведени в баланса на дружеството, предвид липсата на счетоводна сметка, по която същите да са отчетени. С възражението срещу ревизионния доклад обаче, са представени счетоводни регистри за заведени към 30.01.2020 г. като дълготрайни активи три къщи, една офис сграда, метално хале и магазин, но без други, кореспондиращи документи. Според ревизиращите органи по приходите: няма категорични доказателства за надлежно водено счетоводство, за изграждането на обектите и въвеждането им в експлоатация; доставката на дълготрайни материални активи е продължителен процес и въз основа на тази цикличност се използва сметка „Разходи за изграждане на ДМА“, по дебитата на която се отразяват всички разходи за външни услуги, а не както в случая - счетоводна сметка 602 „Разходи за външни услуги“; след приключване на доставката, въз основа на акт за приемане и предаване се заприходяват активите; в счетоводството на ревизираното лице не е установено наличието на счетоводна сметка, по която са набирани разходите за изграждането на активите и по която следва се формира тяхната стойност на придобиване; актове за приемане и въвеждане в експлоатация на изградените активи не са представени. Заключение е, че не следва да бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит по всички фактури за покупки, касаещи обектите, за които се твърди, че са изградени в местността „Горни С.“, понеже обектите не са собственост на дружеството.

В дневниците за покупки [фирма] е отразило получаване на стоки и услуги, по общо 24 фактури, с издател [фирма]. Ревизираното лице е представило: копия от договори, фактури, приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения, счетоводни документи и др. От „доставчика“ са предоставени аналогични документи, счетоводни регистри, данни за трудови договори, регистрация на фискално устройство, банкови извлечения и др. Изчислено е, че общата стойност на всички 24 фактури е 544 936, 44 лв., включваща и ДДС, но от страна на ревизираното дружество, по банков път са били платени общо 270 000 лв. Установено е още, че: според оборотната ведомост през 2019 г. „доставчикът“ не е разполагал с нужните дълготрайни материални активи за извършване на доставките; на 23.05.2019 г., когато е издадена първата фактура, [фирма] вече не е разполагало с лица, наети по трудови договори, защото на 17.05.2019 г., т.е. – преди издаването на първата фактура са прекратени правоотношенията с двама работници; считано от 17.06.2019 г. са наети нови две лица, а от 08.07.2019 г. още двама, на длъжност „изпълнение и изграждане на покривни пространства“; дружеството-доставчик не е подало Годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО за 2019 г.

С Договор от 29.05.2019 г. [фирма] е възложило строителство със сили и средства на [фирма], на обект офис – сграда, на адрес [населено място], местността „Д. С.“, [улица], за сумата от 40 000 лв. (без начислен ДДС). Към договора е приложена фактура № 2...40/27.06.2019 г. с ДДС 8 000 лв., както и приемо-предавателен протокол от същата дата, за изрязване и полагане на асфалт. Доказателствената стойност на фактурата е оборена с констатацията за липса на доказателства за конкретно плащане, макар в счетоводните регистри на „доставчика“ да е отразено, че

стойността на фактурата е платена на 30.09.2019 г. по банков път.

С Договор от 30.08.2019 г. [фирма] е възложило строителство на метално хале, обграждане с метална ограда и довършителни дейности по офис - сграда, местността „Д. С.“, [улица], със сили и средства на [фирма], за сумата от 148 816, 67 лв. (без ДДС). Във връзка с договора са издадени 16 фактури, с данъчна основа общо 149 484, 30 лв., съответно начислен ДДС, в размер на общо 29 896, 85 лв., С изключение на фактура № 2..57/30.08.2019 г., която е без съпътстващи документи и доказателства за плащане по банков път (по счетоводни данни от [фирма] сумата е платена по банков път на 31.08.2019 г.), всички останали фактури са с приложени приемо-предавателни протоколи и са платени в брой на различни дати през м. 09.2019 г. и м. 10.2019 г., за което са ангажирани копия от фискални касови бележки, а плащанията са осчетоводени от доставчика на 30.09.2019 г. Отказано е правото на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 37 896, 85 лв. Не е признато правото на данъчен кредит 200 лева и по фактура № 2..177/07.10.2019 г. с предмет „СМР по протокол“. Към фактурата е приложен приемо-предавателен протокол от същата дата за подмазване на конзоли – обект „Вита верде“, [населено място], [улица]. За удостоверяване на плащането е ангажиран и фискален бон от същата дата. Органите по приходите са приели, че не е налице извършена покупка.

С Договор от 23.05.2019 г. [фирма] е възложило на [фирма] укрепване на част от бреговете на река Б., [населено място], за сумата от 160 320 лв., без начислен ДДС. Към договора са приложени две фактури, както следва: № 1...1/23.05.2019 г. с предмет „аванс за СМР по договор от 23.05.2019 г.“(ДО 86 160 лв. и ДДС - 17 232 лв.) Според предоставени банкови извлечения, на 29.05.2019 г. ревизираното лице е извършило превод на 60 300 лв., на основание „частично аванс по договор от 23.05.2019 г.“, но няма доказателства за плащане на останалата част от стойността на фактурата - 43 092 лв.; № 2..41/30.06.2019 г. с предмет „окончателно плащане по договор от 23.05.2019 г.“, с ДО след приспадане на аванс - 74 160 лв. и ДДС - 14 832 лв. Към фактурата е приложен приемо-предавателен протокол от 30.06.2019 г., за извършени договорени строително-монтажни дейности. От [фирма] са представени доказателства, според които получените услуги са свързани с договор от 22.05.2019 г., с който [фирма] е възложило на първото дружество строително-монтажни дейности на стойност 172 320 лв. (без ДДС), за което е издадена фактура № 1..490/22.05.2019 г. за „авансово плащане 50% по договор за възлагане на обществена поръчка, с предмет укрепване на бреговете на река Б.“, ДО - 85 160 лв. и ДДС - 17 232 лв. Органите по приходите са заключили, че са сумата от 74 160 лв. по цитираната по – горе фактура № 2..41/30.06.2019 г., издадена от [фирма] с предмет „окончателно плащане по договор от 23.05.2019 г.“ и начислен ДДС 14 832 лв. (разликата между стойността на договора, сключен с подизпълнителя на услугите [фирма], в размер на 160 320 лв. и издадената фактура към [фирма], в размер на 85 160 лв.) няма данни за префактуриране от страна на изпълнителя на услугите [фирма], по договора с [фирма]. Отказано е правото на приспадане на данъчен кредит по двете фактури (№ 1...1/23.05.2019 г., № 2..41/30.06.2019 г.), в общ размер на 32 064 лв. С възражението срещу ревизионния доклад жалбоподателят е представил банково извлечение от 28.05.2019 г. за получени от възложителя [фирма] 51 696 лв., поради което, като са отчели доказателствата за частично плащане по фактура №1...1/23.05.2019 г. издателите на ревизионния акт са признали данъчен кредит до размера на реално получения аванс (60 300 лв.) или за сумата от 10 050 лв. За разликата от 7 182 лв.,

както и начисления ДДС - 14 832,00 лв. по фактура № 2..41/30.06.2019 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит.

Според вещото лице: [фирма] е отчело и признало през 2019 г. като текущ разход за основната си дейност на дружеството, по счетоводна сметка 602 "Разходи за външни услуги" данъчната основа на доставките по процесните фактури и за същите е упражнило право на данъчен кредит, осчетоводен по сметка 4531; при преглед и анализ на представените от [фирма] документи се установява, че: съгласно представените хронологични регистри и оборотна ведомост дружеството е отчело и признало приходи по процесните фактури, по счетоводна сметка 702 "Приходи от продажби" и е начислило ДДС по счетоводна сметка 4532 "Начислен ДДС от продажби"; фактурите са включени в подадените СД по ЗДДС и в дневници за продажби за съответните отчетни периоди; за отчетната 2019 г. [фирма] обаче, не е подало Годишна данъчна декларация по ЗКПО и не е декларирало приходи и разходи от стопанска дейност; според хронологичен регистър на счетоводна сметка 411 в кореспонденция със счетоводна сметка 503 (плащане по банков път), плащанията по фактурите са: по фактура № 1/23.05.2019 г., осчетоводено на 31.12.2019 г.; по фактура № 41/30.06.2019 г., осчетоводено на 30.09.2019 г.; по фактура № 57/30.08.2019 г. е осчетоводено на 31.08.2019 г.; всички останали фактури са платени в брой; осчетоводяването при доставчика е с дата 30.09.2019 г.

2. Отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма].

Според дневниците за покупки [фирма], през ревизирия период е получило стоки/услуги по 38 фактури, с издател [фирма], с обща стойност на данъчните основи 643 774, 82 лв., съответно начислен ДДС, в общ размер на 128 754, 96 лв. Ревизираното дружество е представило копия от договори, фактури, приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения, счетоводни документи, фактури, свързани с последващата реализация на получените услуги и др. При извършена насрещна проверка на „доставчика“ са предоставени аналогични търговски документи, счетоводни регистри и др. По отношение на доставчика е констатирано, че е разполагал с дълготрайни материални активи за извършване на доставките – машини и съоръжения, стопански инвентар, както и механизация под наем, за която са предоставени документи. [фирма] е имало 35 работници, назначени с трудови договори на различни длъжности, сред които строител, техник специалист, стоковед, водач мотокар, шофьор, монтьор. Ревизиращите органи са приели за нереални само част от фактурираните доставки, а именно:

- фактура № 2..117/30.04.2019 г. с предмет „СМР по протокол обект „С. В.“, данъчна основа 18 250 лв. и ДДС - 3 650 лв. Във фактурата като начин на плащане е записано „по сметка“, но не са предоставени доказателства за превод на сумата към доставчика, както и за осчетоводяването ѝ по счетоводна сметка 503 „Разплащателна сметка“. Констатирана е и липсата на приемо-предавателен протокол, от който да е видно, как са калкулирани дейностите, има ли вложени материали и на каква стойност. Според констатациите в ревизионния доклад, услугите са били обект на последваща доставка - префактурирани са на [фирма], за което са издадени фактури №1..480/10.05.2019 г., с предмет „стока“ и № 0..1552/30.08.2019 г., с предмет „аванс“. Поради липсата на достатъчно доказателства е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, в размер на 3 650 лв.

- фактура № 2...116/30.04.2019 г., седем фактури от м. 10.2019 г., с предмет „СМР по

протокол“ и една фактура от м. 10.2019 г., с предмет „СМР по договор“, чиято данъчна основа е в общ размер на 170 516,67 лв., съответно начислен ДДС -34 103,33 лв.

С изключение на фактура № 2...116/30.04.2019 г., която е следвало да бъде платена по банков път, но липсват доказателства за това, за доказване на плащанията по останалите осем фактури, с договорено плащане в брой, само за пет са налични фискални касови бонове. Кореспондиращи с тези фактури приемо-предавателни протоколи са: протокол от 30.03.2019 г. за СМР, на стойност 3 996, 90 лв. за обект „сграда в м. Д. С., [улица]“; протокол от 27.10.2019 г. за СМР, на стойност 28 372,08 лв. за обект „сграда в м. Д. С., [улица]“; протокол от 31.10.2019 г. за СМР на стойност 109 978, 50 лв. за обект „нов цех и изнасяне на стар цех – [населено място], [улица]“. Нито един от протоколите обаче, не съответства като сума на тези във фактурите, няма конкретен договор, протоколи, плащания. Тези констатации са дали основание на ревизиращите органи да приемат, че не може да бъде определен вида на СМР по всичките 9 фактури, конкретно на кой обект са извършени, има ли реално разплащане по тях.

- По фактура № 1...181/28.02.2019 г. с ДДС 760 лв. е установено, че дружеството повторно е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит, освен през м. 02.2019 г., и през м. 03.2019 г. През м. 05.2019 г. [фирма] е извършило корекция, поради което за този период е начислена само лихва върху стойността на ДДС.

- фактура №1..117/15.02.2018 г. е отразена в дневниците за покупки с данъчна основа 15 065,80 лв. и ДДС - 3 013,16 лв., но е констатирано, че ДО всъщност е 10 065,80 лв., съответно ДДС е 2 013,16 лв., поради което с разликата от 1 000 лв. е увеличен декларираният данък за м. 02.2019 г.

- фактури № 1..115/31.05.2018 г. (ограда на склад строителни материали с оградна мрежа) и № 1..117/31.05.2018 г. (изкоп за подпорна стена и кофраж на склад, [улица]), № 1..181/28.02.2019 г. (ремонт офис) и № 1..183/29.03.2019 г. (по договор), с ДО в общ размер 45 367 лв. и ДДС 9 073,40 лв.

- Само към фактура №1..183/29.03.2019 г. (по договор) е приложен договор

от същата дата за строително-монтажни работи в офис – сграда, м. Д. С., към който е приложена оферта с конкретни видове услуги и единични цени за кв. м. Към фактурата е приложен и приемо-предавателен протокол от 28.03.2019 г., съвпадащ със стойността на договора – 33 000 лв. (без ДДС). Липсват данни за плащане, както в счетоводните регистри, така и в предоставените банкови извлечения. Към останалите три фактури няма налични договори за възлагане на конкретни дейности. Приложени са приемо-предавателни протоколи от датите на фактурите, с конкретно описани строителни дейности. Към фактура № 1..115/31.05.2018 г. (ограда на склад строителни материали с оградна мрежа) е приложен фискален бон за плащане на същата дата, а към фактура № 1...181/28.02.2019 г. (ремонт офис) фискален бон, само на стойността на

данъчната основа – 3 800 лв. Няма данни за разплащане по фактура № 1..117/31.05.2018 г.

2. Относно декларираните фактури с издател [фирма].

В дневниците за покупки [фирма] е отразило закупуване на стоки/ползване на услуги по 12 фактури от [фирма] с обща стойност на ДО - 475 867, 73 лв., съответно ДДС - 95 173, 55 лв. Ревизираното дружество е представило копия на договори, фактури, приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения, счетоводни документи, фактури свързани с последващата реализация на получените услуги и др. При извършена насрещна проверка доставчикът е предоставил аналогични търговски документи, счетоводни регистри, банкови извлечения и др. Изчислено е, че за общата стойност на всички 12 фактури е в размер на 571 041, 28 лв., включваща и начислен ДДС, но от ревизираното лице по банков път са платени общо 258 790 лв. За издателя на фактурите е констатирано, че: според оборотните ведомости за 2018 г. и 2019 г. не е разполагал с нужните дълготрайни материални активи за извършване на доставките; от м. 08.2018 г. до м. 12.2018 г. е разполагал с едно лице на длъжност „чистач хигиенист“, а за периодите от м. 01.2019 г. до м. 03.2019 г. с едно лице на длъжност „технически сътрудник“ и пет лица на длъжност „работник строителство“. За наетите работници не са внасяни осигурителни вноски. Органите по приходите са приели за нереални само част от фактурираните доставки, а именно:

- фактура № 1..14/29.11.2018 г. с предмет „аванс по договор“, ДО 80 500 лв. и ДДС - 16 100 лв.

Според договор от 29.11.2018 г. ревизираното лице е възложило на [фирма] строително-монтажни дейности на обект „57 спортно училище Св. Н. О., Район „К. поляна“ и монтаж на тръби канализация към [община] поляна. Стойността на договора е 80 500 лв. без ДДС и с условие за плащане до три дни от издаването на обекта. Към договора е приложена оферта от същата дата и на същата стойност за обект „магазин железария склад строителни материали“, като са определени единични цени за различни услуги (изкоп на основи, армировка, кофраж, зидария, гредоред, покрив, направа на навес). Видно от банковите извлечения на 30.11.2018 г. е нареден превод към изпълнителя на услугите, в размер на 30 100 лв., т.е. – част от сумата по договора. С ревизионния доклад е прието, че за дружеството не е налице правото на приспадане на данъчен кредит, в размер на 16 100 лв., като е уважено частично възражението срещу РД и е признат данъчен кредит, само до пропорционалната част на данъка на платената от [фирма] сума - 5 016,67 лв., а останалата част от данъка (11 083,33 лв.) е определена за внасяне, заедно със съответните лихви.

- фактури № 1..22/31.12.2018 г., № 1..26/26.02.2019 г., № 1..27/27.02.2019 г. и № 2..39/29.03.2019 г. с обща ДО 122 916 лв. и ДДС -23 583, 20 лв.

С Договор от 27.11.2018 г. ревизираното лице е възложило на [фирма] строително-монтажни дейности за 109 308 лв., съгласно приложена оферта, без

определен срок на изпълнение. Според офертата: обектът е „Д. С., вертикална планировка на склад строителни материали“; единичните цени за различните услуги съвпадат като обща стойност с договора (изкоп основи на подпорна стена, кофраж, армировка, полагане на тръба, насип, дренаж, основи, кофраж, отливане и зидария на ограда). Във връзка с договора са издадени фактури №№: 1..22/31.12.2018 г., 1..26/26.02.2019 г. и 2..39/29.03.2019 г., с начислен ДДС общо 18 583, 20 лв., както и приемо-предавателни протоколи към тях. По отношение на фактура № 1..27/27.02.2019 г. с предмет „Договор за обект С., СО район Л.“ също е прието, че се отнася към обекта, за който се твърди, че е на дружеството, тъй като според приложения към нея приемо-предавателен протокол услугите са извършени на адрес Д. С. – офис сграда. Установено е частично плащане само по фактура № 2..39/29.03.2019 г. – 48 200 лв., преведени на 09.04.2019 г. По фактурите, касаещи обектите на дружеството - жалбоподател е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по четирите фактури, в общ размер на 23 583, 20 лв., с мотив, че услугите не са предмет на последващи доставки

- фактура № 1..12/29.10.2018 г. с предмет „сглобяема ферма“ – м. Д. С.“, ДО 79 750 лв. и ДДС 15 950 лв. Към фактурата е приложен приемо-предавателен протокол от същата дата, с описание: „1 ферма сглобяема 550, 21 210 кг., 3,76 лв., общо 79 750 лв.“. Според заключението на вещото лице: [фирма] е отчетло и признало като текущ разход за основната дейност на дружеството (счетоводна сметка 602 “Разходи за външни услуги“) данъчната основа на доставките по всички процесни фактури и за същите е упражнил право на данъчен кредит, осчетоводен по сметка 4531, в периода за който се отнасят; от доставчика [фирма] са представени аналогични търговски документи и счетоводни регистри, от които се установява: отчетени и признати приходи от процесните фактури, по счетоводна сметка 702 “ Приходи от продажби“ и начислен ДДС по сметка 4532 “Начислен ДДС от продажби“; сумите са намерили отражение в съставените оборотни ведомости за процесните периоди и същите са отчетени като приходи в подадените годишни данъчни декларации; фактурите са включени в подадените СД по ЗДДС и в дневници за продажби на доставчика [фирма] за съответните отчетни периоди; разплащането по фактурите е по банков път, съгласно представени регистри от сметка 503“Разплащателна сметка в лева и тристранен протокол.

Жалбата е неоснователна. Съдът приема, че ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, относими за случая факти и обстоятелства, доколкото са изискали конкретни документи, извършили са насрещни проверки. Крайният извод за липса на реални доставки, документирани с процесните, спорни данъчни фактури е обоснован убедително. Заключението на С..Е, което Съдът кредитира, не променя горния извод, защото потвърждава вече констатирани и признати факти, но не опровергава изводите за липса на реални доставки.

Дружеството – жалбоподател не опроверга констатациите и мотивите на

издателите на процесния ревизионен акт. Заключение на съдебносчетоводната експертиза, което отговаря на поставени от жалбоподателя въпроси Съдът възприема, относно твърденията за: съответно счетоводно отразяване от страна на „доставчиците“ и [фирма]; брой наети лица. Експертното заключение не опровергава изводите на ревизиращите органи по приходите.

За Поземлен имот №68134.111.357 не се доказва да е собственост на „Строй Т. 2015“ Е., като имотът не е деклариран и в справка за притежавано имущество, представена в хода на ревизията. Приложеният отговор от Столична община, относно устройствения план на имота е адресиран до съпругата на управителя на дружеството – М. А.. Единоличният собственик на дружеството Т. А. и съпругата му, в качеството им на физически лица притежават имоти в Район „К. поляна“, в същата местност – „Горни С.“. В счетоводните си регистри дружеството не е завело ДМА (сгради) до 31.01.2020 г. Отчетено е също, че от една страна дружество твърди да е извършвало дейност на адрес [улица] да е стопанисвало съществуващ обект - „склад за строителен и дървен материал“, съгласно Заявление за стационарен търговски обект, вх. №РКП16-ТД26-202/30.06.2017 г. но според счетоводните му регистри, до 31.01.2020 г. не е притежавало сгради на този адрес, или поне такива, въведени в експлоатация. Относно къщите също има налице противоречия –въведени са в експлоатация на 31.01.2020 г., но са отдавани под наем месеци преди това – от 15.08.2019 г. Изложените обстоятелства, както и липсата на текущо и реално счетоводно отчитане сочат на извод, че фактурираните разходи, във връзка с изграждане на собствени търговски и жилищни обекти не следва да са за сметка на [фирма]. Трите дружества ([фирма], [фирма], [фирма]), от чието име са издадени спорните данъчни фактури са свързани лица, понеже управител на всички е Ведат Х. Ворук, като е на лице и дублиране на дейности по изграждане на едни и същи обекти, в един и същи имот. Така: „Деос 2019“ Е. е изпълнител на СМР, на обект „офис сграда - [населено място], местността „Д. С.“, [улица] на „метално хале, обграждане с метална ограда и довършителни дейности по офис – сграда“ (общо 17 фактури, с начислен ДДС в общ размер на 37 896, 85 лв.). Документирано е с фактурите от [фирма] извършване на сходни дейности: „направа на ограда на склад строителни материали с оградна мрежа“ и „изкоп за подпорна стена и кофраж на склад, [улица], „ремонт офис“. В договора, предшестваш издадените фактури не е посочен срок на изпълнение, но е уговорено плащане до три дни от издаването на приемо-предавателен протокол. Кореспондиращите с фактура № 2...116/30.04.2019 г. и седем фактури от м. 10.2019 г., с предмет „СМР по протокол“, фактура от м. 10.2019 г. с предмет „СМР по договор“ протоколи са отново за дейности на обект „сграда в м. „Д. С.“, [улица], но за тези фактури няма договор или конкретни плащания. От името на [фирма] също е документирано с фактури № 1..22/31.12.2018 г., № 1 ..26/26.02.2019 г., № 1..27/27.02.2019 г. и №

2..39/29.03.2019 г. и с приемо-предавателни протоколи извършване на идентични с гореописаните СМР на същия обект - изкоп основи на подпорна стена, кофраж, армировка, полагане на тръба, насип, дренаж, основи, кофраж, отливане и зидария на ограда. Липсата на: счетоводна сметка, по която да са отразявани разходите за изграждането на активите, и по която следва се формира стойност на придобиването им: актове за приемане и въвеждане в експлоатация на изградените активи, сочи на извод за фиктивно фактуриране от [фирма], [фирма] и [фирма] доставки на услуги, свързани с различни по вид и количество строително-монтажни работи.

Фактурите с №№: 1..1/23.05.2019 г. с предмет „аванс за СМР по договор от 23.05.2019 г.“; 2 ..41/30.06.2019 г. с предмет „окончателно плащане по договор от 23.05.2019 г.“ са във връзка с коментирания вече договор за укрепване на част от бреговете на река „Б.“, [населено място], за сумата от 160 320 лв. (без ДДС). Според банковите извлечения, на 29.05.2019 г. ревизираното дружество е платило 60 300 лв., с основани „частично аванс по договор от 23.05.2019 г.“. Няма доказателства за плащане на останалата част от стойността на фактурата, а именно-на 43 092 лв. и основателно не са уважени жалбоподателските възражения за наличие на последващи плащания, които да кореспондират с фактура № 1.....1/23.05.2019 г. с предмет „аванс за СМР по договор от 23.05.2019 г. Правилно с решението си ответникът е преценил (с оглед доводите на жалбоподателя), че след като само 25 092 лв. от общо 60 300 лв. представляват реално плащане по фактурата, ДДС, който подлежи на приспадане е в значително по-малък размер от признатия с РА, не може да измени акта, понеже би влошил положението на дружеството – жалбоподател. Така е приет за основателен отказът да бъде приспаднал данъчен кредит за разликата, в размер на 7 182,00 лв., по фактура №1.. 1/23.05.2019 г., за които не са представени доказателства за плащане, следователно липсва основание за издаването ѝ.

Фактури № 1.. 1/23.05.2019 г. и № 2..41/30.06.2019 г. , издадени от „Деос 2019“ Е. са за укрепване бреговете на р. Б., и са по договор, сключен между жалбоподателя, като изпълнител и [фирма] (възложител). Относно непризнатия данъчен кредит (14 832,00 лв.) по фактура № 2..41/30.06.2019 г. мотивите на органите по приходите са за липса на доказателства, за последваща реализация (префактуриране) на услугите към възложителя [фирма] и този факт компрометиращ твърдение за реално извършени от [фирма] дейности, след като същите не са предадени (отчетени) на възложителя по главния договор - [фирма]. Такива доказателства не бяха ангажирани и в съдебното производство. Относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 200 лв. по фактура № 2.. 177/07.10.2019 г. от [фирма], с предмет „СМР по протокол“, от приложения към нея приемо-предавателен протокол се установява, че касае обект на [улица]. Според справка за обектите, по които [фирма] е било възложител обаче, за обект „С. шосе“ е използван подизпълнител [фирма]. Няма данни за префактуриране на услугите и основателно е отказано правото

на приспадане на данъчен кредит по тази фактура.

Основателно е отказаното и право на приспадане на данъчен кредит, в размер на 3 650 лв. по фактура № 2..117/30.04.2019 г., с предмет „СМР по протокол обект С. В.“, с издател [фирма]. Според представена справка „опис на обекти - СМР“, за обект „С. В.“ са използвани единствено услугите на [фирма] и липсват доказателства за: плащане, договор, данни за възложител на извършените услуги и други преки и/или косвени доказателства за това, че [фирма] е било ангажирано на този обект. Фактура №1... 181/28.02.2019 г. от [фирма] е била включена, както в данъчен период м. 02.2019 г., така и в м. 03.2019 г., поради което ревизираното лице през м. 05.2019 г. е сторнирало фактурата. Основателно обаче с РА са начислени лихви.

Предвид установеното разминаване по фактура № 1.. 17/15.02.2018 г., издадена от [фирма] правилно е определен като дължим данък разликата от 1 000 лв., предвид завишения размер на данъчния кредит, доколкото според фактурата той е 2 013,16 лв., а е ползван размер от 3 013,16 лв.

По фактура № 1....14/29.11.2018 г. от [фирма] (ДО 80 500 лв. и начислен ДДС - 16 100 лв.), с предмет „аванс по договор“, отнасяща се за обект „57 спортно училище „Св. Н. О., Район К. поляна“ е извършено плащане, в размер на 30 100 лв., на 30.11.2018 г. Няма данни за окончателна фактура и понеже се касае за авансово плащане само на част от сумата, то основателно е отказаното право на приспадане на данъчен кредит, в размер на 11 083, 33 лв.

Относно възраженията срещу отказаното право на данъчен кредит по фактура №1..12/29.10.2018 г., издадена от [фирма], с предмет „сглобяема ферма“ (ДО 79 750 лв. и ДДС - 15 950 лв.).

В приложения приемо - предавателен протокол е описана „ферма сглобяема 550 21 210 кг.“, но няма данни (информация) за: място на приемане/предаване на процесната ферма; за това, че [фирма] е притежавало такава ферма, за мястото на съхранение, начин на транспортиране. От друга страна с жалбата пред решаващия административен орган се твърди, че тази „сглобяема ферма“ е монтирана на по-късен етап от [фирма], чрез подизпълнител [фирма], за което е приложен протокол за монтаж, от 30.01.2020 г. Установено е обаче от дневниците за покупки че няма издадена фактура през м. 01.2020 г. [фирма], към [фирма], за да може да се приеме, че е извършена услугата монтаж на фермата и че същата се използва за дейността на дружеството.

В първото съдебно заседание адвокатът на жалбоподателя представени (л.л..180 и сл. от делото) фактура и две кредитни известия, издадени от [фирма], към [фирма], за обект „укрепване на част от бреговете на река Б., [населено място]“, които са коментирани от вещото лице. Според експертизата: сумите са отразени в счетоводството на [фирма] с обратен знак -дебит сметка 411“Клиенти“ /кредит сметка 4127 “Клиенти по аванси и начислен ДДС“; сторнираният аванс е преведен по банков път на възложителя [фирма].

Представи се и тристранен протокол от 30.04.2019 г. между [фирма], [фирма] и [фирма], според който последното има задължение към [фирма] (135 000

лв.), а [фирма] дължи на [фирма] 49 000 лева. От този протокол не става ясно, от какви конкретно правоотношения произтичат взаимните задължения, поради което не може да бъде направен еднозначен извод в подкрепа на защитното твърдение за извършени плащания по фактурите, за които стана дума по – горе.

За постигане ефекта от облагането с ДДС (само на добавената стойност), посредством еднократното му включване в крайната цена по конкретна доставка, съответно, за да бъдат изпълнени материалноправните изисквания за приспадането на косвения данък, на установяване неизменно подлежи, дали реално е била извършена доставка на стока/услуга. Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактура „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, в условията на пълно насрещно доказване. В тази връзка Съдът счита, че коментираните по-горе писмени доказателства, отношенията на свързаност между дружествата – „доставчици“, липсата на доказателства за плащания по фактурите подкрепят решението на ответника за потвърждаване на РА № Р-22221120001130-091-001/01.12.2020 г. Споделено от Съда е и мнението на ответника (ревизиращите органи по приходите), че фактурите не отразяват действително осъществени търговски отношения.

В заключение - Ревизионен акт № Р-22221120001130-091-001/01.12.2020 г., потвърден от ответника с Решение № 408/17.03.2021 г. е издаден от компетентни органи по приходите, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС. Съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован. Постановен е в съответствие с изискванията за форма. Жалбата подлежи на отхвърляне, поради което е основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, при материален интерес от общо 180 686, 07 лева (главница 158 993, 30 лева и лихви – 21 692, 77 лева) определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 4 337 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против Ревизионен акт № Р-22221120001130-091-001/01.12.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и

данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 408/17.03.2021 г., относно отказано право на приспадане на ДДС, в размер на 158 993, 30 лева, заедно с лихвите върху тази сума, в размер на 21 692, 77 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 4 337 лв. (четири хиляди, триста и тридесет и седем лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: